

at de berettigede den ærede Minister til at lægge den Betydning i dem, som han gjorde. Den ærede Minister har talt om et Mørke, dersom vi vilde forkaste den foreliggende Sag, men hvor er det Lys, han byder os? For os staaer netop det, der bydes os, som et Mørke, et Mørke, som vi ikke ville ind i, dersom vi kunne blive frie for at komme der.

Kirke- og Underviisningsministeren: Hvorvidt det er et Mørke, tænker jeg kan komme nærmere under Forhandling, naar Sagen foreligger; iøvrigt have jo de to ærede Landssthingsmænd, som idag have sluttet sig til den Landssthingsmand, der sidst havde Ordet, betegnet Udkastet som det, der kastede Lys over den nuværende Stilling, saa at det synes, at det da ikke kan siges at være et fuldkomment Mørke. Jeg skal forøvrigt henholde mig til, hvad Rigsdagsstibenden upaatvivleligt vil oplyse, om ikke de Udtryk, den ærede Landssthingsmand brugte, naturligt kunde og maatte opfattes saaledes, at man ikke behøvede, naar det nu foreliggende Forslag forkastedes, at blive staaende ved Kundgjørelsen af 1852; han udtalte, syntes mig, just sin Forundring over, at man vilde blive staaende paa dette Standpunkt, idet han antydede, at man meget godt ogsaa kunde komme bort derfra. Jeg troer, at her er Tale om en saa skjebnesvangere Afgjørelse, at, hvis der virkelig, — som jeg ikke antager, — var nogen større Tvivl om, hvorvidt det Forslag, der er gaaet igennem to Gange, nu vilde blive forkastet, for at man da kunde vende tilbage til den blotte og bare Kundgjørelse af 1852; dersom der virkelig, siger jeg, var en saadan Tvivl tilstede, saa vilde den ærede Landssthingsmand neppe kunne finde det forsvarligt saa løst at antyde, hvilken Politikk der skulde følges, naar Forkastelse af Forslaget fandt Sted.

Drieser: Naar den meget ærede Cultusminister har omtalt, at man dømmes Ministeriet uhørt, idet der ikke er fremkommet de Dplysninger, som Ministeriet maafsee paa et senere Stadium vil fremkomme med, saa maa jeg for mit Vedkommende tilstaae — og jeg

troer, at der turde være flere, der dele denne Mening — at saadanne Dplysninger og Motiveringer neppe kunne have eller faae nogen bindende Betydning ved Siden af Fællesforfatningens udtrykkelige Ord.

Der er gjentagende blevet hentydet til Inconsequents, naar man nu, tredje Gang, ikke vilde vedtage Grundlovsforandringen. For dem, der see et forfærdeligt Mørke ved at gaae ind paa tredje Gang at vedtage disse Grundlovsforandringer, forekommer det mig besynnerligt at tale om, at de gjøre sig skyldige i Inconsequents. Det er, som om en Mand, der var i en fortvivlet Forsatning og havde gjort to Skridt frem for at komme ud deraf, men nu saaer Afgrunden aabne sig for sig ved at gjøre det tredje Skridt. Mon han af lutter Consequents skulde foretage dette Skridt? Saaledes forekommer mig denne Fordring at være til de Rigsdagsmænd, der see et Onde i den Fællesforfatning, de have for Die, at de, fordi de have gjort to Skridt ad denne Vej, naaget de have faaet Lys om, hvorledes Fællesforfatningen vil blive, desuagtet skulle stemme for at gjøre dette tredje Skridt.

Naar den meget ærede Kirke- og Underviisningsminister, saavel idag som ved den tidligere Forhandling af denne Sag, har ønsket, at de Rigsdagsmænd, som talte imod Vedtagelsen af Grundlovsforandringerne, nærmere skulde udtale sig om, hvad der da ventedes, saa kan jeg ikke negte, at det forekommer mig, at Ministeriet maatte nærmest være istand til at meddele Dplysninger i denne Henseende, og at det ikke burde henstille Følgerne i en fuldkommen Ubestemthed, hvorved saaledes de blive et sandt Stræmmebillede for de Frygtomme. En enkelt Rigsdagsmand vil vanskeligere kunne oplyse dette end Ministeriet. Vi have allerede — idetmindste forekommer det mig, saavidt jeg har fulgt Forhandlingerne her og andetsteds — seet, hvor lammende et saadant Stræmmebillede af et udenlandsk Spørgsmaal har virket paa Rigsdagen. Men efter hvad den høitærede Kirke- og Underviisningsminister forrige Gang bemærkede, maa Frygten for et udenlandsk Tryk nok nu være hævet,